

Éves közmédia-monitoring

A 2025-ös 19:30-as híradók alapján

A REPUBLIKON INTÉZET ELEMZÉSE

2026. február

- **A kutatás fókusza:** A Republikon Intézet és a Connect Europe monitoringjelentése az M1 esti, 19:30-as híradójának pártatlanságát és kiegyensúlyozottságát vizsgálta hazai és uniós jogi szempontok alapján 11 hónapon keresztül.
- **Kormányzati dominancia:** A vizsgálat megállapította, hogy a híradó szerkezete és tartalma egyértelműen a kormányzati kommunikációs szempontokat és stratégiát követi.
- **Aránytalan képernyőidő:** A kormánypárti politikusok kiemelkedő mennyiségű és alapvetően pozitív hangvételű megjelenést kapnak a műsorban.
- **Negatív ellenzéki keretezés:** Az ellenzéki szereplők ritkán jutnak szóhoz, és akkor is jellemzően negatív, lejárató vagy botrányközpontú kontextusban tüntetik fel őket (különösen a Tisza Pártot).
- **Egyoldalú forráshasználat:** A megszólaltatott szakértők többsége kormányközeli, míg a független vélemények vagy a kritikus sajtóorgánumok hivatkozásai csak elvétve és cáfoló szándékkal jelennek meg a híradóban.
- **Szimbiózis a kormányzati narratívával:** A híradó szóhasználata (pl. „háború”, „migráció”, „Soros”) és témaválasztása szoros összhangban mozog a Fidesz aktuális politikai üzeneteivel.
- **Tematikai eltolódás:** A vizsgált év során megfigyelhető volt, hogy a hangsúly a külpolitikai témákról egyre inkább a belpolitikai ügyek és szereplők felé tolódott el.
- **A közszolgálati hiánya:** Az vizsgálat alapján az M1 nem felel meg az objektivitás és a véleménypluralizmus követelményeinek, mivel aránytalanul elhallgatja a kritikus hangokat.

A közszolgálati médiumok alapvető funkciója, hogy pártatlan, megbízható és sokoldalú tájékoztatást nyújtsanak a társadalom számára. Feladatuk, hogy elősegítsék a demokratikus közélet működését, biztosítsák a véleménypluralizmust, és hozzáférhetővé tegyék a kulturális, oktatási és közérdekű tartalmakat. Ezen kívül a közszolgálati médiumoknak kiemelt szerepük van a nemzeti és kisebbségi identitás ápolásában, valamint a társadalmi kohézió erősítésében. A 2010. évi CLXXXV. Törvény a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról (Médiatörvény) a következőképp fogalmaz a közmédia kapcsán:

„82. § A közszolgálati médiaszolgáltatás

- a) az államtól és a gazdasági szereplőktől függetlenül működik, a közszolgálati médiaszolgáltató vezetői és a tevékenységében részt vevők – a jogszabályok nyújtotta keretek között – szakmai autonómiát élveznek,*
- b) rendszere biztosítja az elszámoltathatóságot és a társadalmi felügyelet megvalósulását”*

A közmédia függetlenségét nemcsak a magyar jogszabályok, de uniós rendeletek is szabályozzák. A 2024. május 7-én életbe lépett European Media Freedom Act (EMFA) többek között a közszolgálati média függetlenségéről és kiegyensúlyozottságáról is szól.

A magyar közmédiát évek óta folyamatosan éri olyan kritika, ami annak elfogultságát rója fel a Fidesz-KDNP irányába. Ezeknek a kritikáknak és akár ennél messzebb menő következtetéseknek is jó alapot szolgáltatnak az olyan tények, mint hogy Papp Dánielről, az MTVA vezérigazgatójáról egy 2011-es tudósítás meghamisítása miatt a bíróság is kimondta 2014-ben, hogy lehet hírhamisítónak nevezni, vagy az, hogy egy a 2019-es EP-választást megelőző MTVA-értekezletről kiszivárgott egy hangfelvétel, amin Bende Balázs, a külpolitikai rovat vezetője félreérthetetlen utalásokat tett a közmédia politikai irányultságára.

A Republikon célja, hogy tényekre alapozva megvizsgálja, mennyire jogosak a közmédia, elsősorban a köztévé híradójának elfogulatlanságával és kiegyensúlyozottságával szemben felmerülő kritikák.

A Republikon Intézet 2025. február 1-jétől megkezdte a közmédia M1 hírcsatornájának esti, 19:30-tól kezdődő híradójának napi monitorozását egy egyéves időtartamú projekt keretén belül. A projekt célja annak megállapítása, hogy mennyiben valósak azok a közmédiát érő kritikák, amelyek szerint annak funkciója a kormány kommunikációjának támogatása, nem pedig az objektív tájékoztatás. Kutatásunk során kvantitatív és kvalitatív szempontok szerint egyaránt vizsgáljuk az M1 csatorna esti híradóit. Elemzésünkben a 2025-ös év (február – december) eredményeit mutatjuk be, illetve a 11 hónap alatt megfigyelhető trendeket és trendváltozásokat.

MÓDSZERTAN

A híradó elemzéséhez vegyes, kvantitatív és kvalitatív módszertant használtunk. Az elemzés kizárólag az esti, 19:30-kor az M1-en kezdődő híradóra fókuszál. A csatorna napi híradói közül azért a fél nyolckor kezdődőt választottuk, mert hagyományosan ebben az időszakban a legnagyobb a televíziók nézettsége. Az adásokat egyesével elemeztük, a híreket is egyesével vizsgálva. Az összesített napi eredményekből a hónapok végére összeállt az összesített havi adatsor, ezek elemzése az alábbi tanulmány.

Kutatásunk tematikailag három pillérre támaszkodik: a politikai aktorok reprezentációjára, a megjelenő témák és azok keretezésére, valamint a hírforrásokra. A politikai szereplők reprezentációjában az alábbiakat vizsgáljuk:

- Politikusok képernyőideje
- Politikusok reprezentációjának megítélése
- Külföldi politikusok reprezentációjának megítélése
- Politikusok neveinek feltűnésének gyakorisága

- Politikusok neveinek kontextusában (előtte és utána álló 9 szó) megjelenő gyakori kifejezések

A megjelenő témák esetében:

- A híreknek narratív keretet adó nyilatkozók száma
- A híreknek narratív keretet adó nyilatkozók politikai kötődése
- A kormánypártok narratívájában központi szerepet betöltő kifejezések gyakorisága (ezek esetében az RTL esti híradóinak véletlenszerűen kiválasztott adásait választottuk viszonyítási pontnak)

A hírforrások esetében:

- Hivatkozott sajtótermékek száma
- Hivatkozott sajtótermékek politikai kötődése
- Helyreigazítások száma

A kifejezések gyakorisága, illetve a politikusi nevek kontextusának vizsgálatához mindegyik napi híradóból leirat készül szoftver segítségével, amit a Voyant-tools szövegelemző programmal elemeztünk ki.

ALAPADATOK

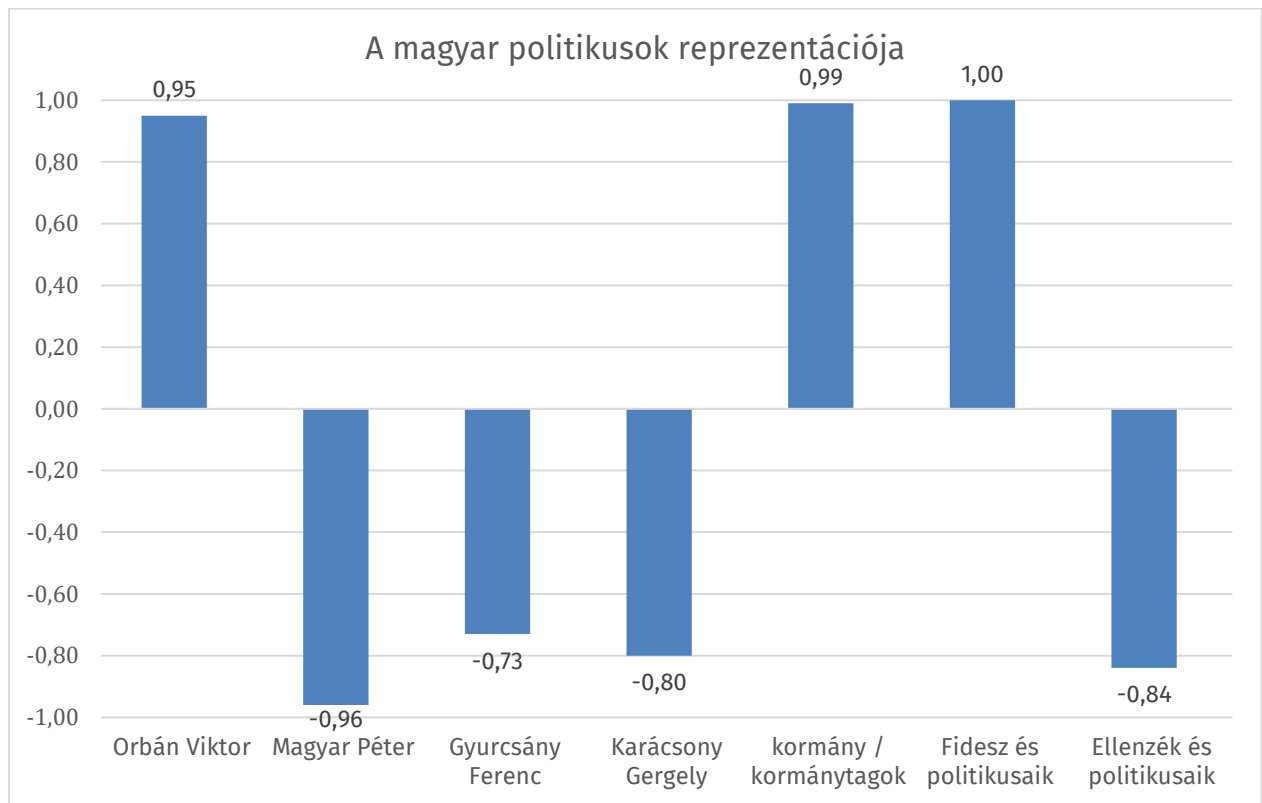
A 2025 februárja és decembere közötti időszakban összesen 334 adást vizsgáltunk kvantitatív és kvalitatív módszerekkel. A vizsgált adások teljes hosszának (281 óra), jelentős részét, 211 órát, a politikai hírek foglalták el. A politikai blokk részletesebb elemzésekor világosan kirajzolódik a témák súlyozása: a tisztán belpolitikai hírek 107 órás terjedelmükkel jóval hangsúlyosabbak voltak, mint a 46 órát kapó külpolitikai események. Emellett további 57 órát szentelt a közmédia olyan külpolitikai híreknek, amelyek közvetlen belpolitikai érintettséggel bírtak.

Alapadatok (2025)	
A 19:30-as adások hossza (percben)	281:07:23
Politikáról szóló hírek (percben)	211:58:40
A politikáról szóló hírekből belpolitika (percben)	107:19:16
A politikáról szóló hírekből tisztán külpolitika (percben)	46:37:18
A politikáról szóló hírekből külpolitika belpolitikai érintettséggel (percben)	57:32:31

A szereplők képernyőidejének és megjelenítésük kontextusának elemzése éles különbségeket mutat a kormányoldal és az ellenzék között. A vizsgált időszakban a kormánypárti politikusok összesen 35 és fél órán keresztül voltak a képernyőn, ami statisztikailag azt jelenti, hogy átlagosan minden nyolcadik másodpercben látható volt egy fideszes vagy KDNP-s politikus. Ezen időkeret jelentős részében, nagyjából 29 órában, a politikusokat kifejezetten pozitív kontextusban mutatták be. Ezzel szemben az ellenzéki politikusok megjelenési aránya az 5 százalékot sem érte el (összesen 13 és fél óra), ráadásul ennek a korlátozott időnek a nagy részét, 10 és fél órát, kifejezetten negatív, és mindössze 1 órát pozitív keretezésben töltöttek a képernyőn. Árulkodó lehet ezzel szemben, hogy a kormány és a kormánypárti politikusok egyetlen percet sem szerepeltek negatív keretezésben – ez, vagyis a kormánnyal szembeni kritika hiánya, miközben az ellenzékkel szembeni hangvétel kifejezetten kritikus, a közszolgálati média olyan korábban említett alapvető elveivel megy szembe, mint a pártatlanság és egyben a hiteles tájékoztatás.

A számszerűsíthető adatok mögött meghúzódó tendenciák még élesebben rajzolódnak ki, ha megvizsgáljuk, milyen érzelmi és értékelő környezetbe ágyazzák a híradók az egyes politikai szereplőket. Ehhez a politikusok megjelenését 3 osztatú skálán értékeltük, ahol 1 a pozitív szereplés, 0 a semleges és -1 a negatív. A kutatás végén az egyes vizsgált személyeknél/csoportoknál az összes értéküket átlagoltuk. Ebből a kormánypárti szereplők megjelenítése szinte kizárólag a skála pozitív végpontján mozog. A Fidesz és politikusai (+1,00), a kormánytagok (+0,99), valamint Orbán Viktor (+0,95) mutatói azt jelzik, hogy róluk gyakorlatilag csak elismerő környezetben esik szó. Ez az érték a gyakorlatban a kritikai megközelítés teljes hiányát tükrözi. A közmédia ezekben az esetekben nem híreket közöl, hanem támogató üzeneteket közvetít. Ezzel ellentétben az ellenzéki szereplők kivétel nélkül a negatív tartományba szorulnak. Míg az ellenzéki politikusok általános mutatója -0,84, Karácsony Gergelyé -0,80, Gyurcsány Ferencé pedig -0,73, a legintenzívebb elutasítottság Magyar Péter esetében tapasztalható. Az ő -0,96-os értéke azt jelzi, hogy megjelenései a közmédiában szinte kizárólag ellenséges vagy elítélő kontextusban történnek. Ezen adatok tehát arra mutatnak rá, hogy a

hírszerkesztési gyakorlatban a politikai hovatartozás meghatározóbb tényező a megjelenítés módjában, mint a közszolgálati kódexekben előírt semlegesség és tárgyilagosság követelménye. Az összes vizsgált szereplő reprezentációját az alábbi ábra mutatja be:

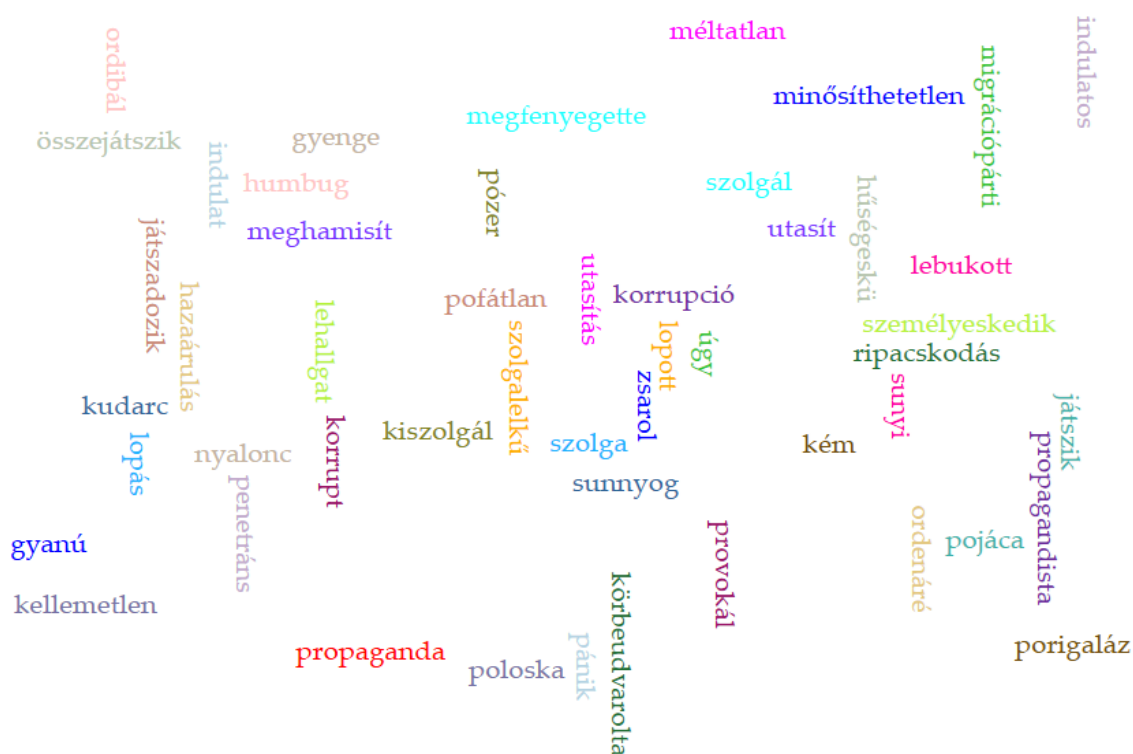

A kutatás külön fókuszált Orbán Viktor és Magyar Péter megjelenítésére.

	Orbán Viktor	Magyar Péter
Hányszor nevezték meg?	3.158	3.940
Milyen kontextusban beszéltek róla?	Szinte kizárólag pozitív (+0,95)	Szinte kizárólag negatív (-0,96)
Mellettük a legtöbbször említett politikus	Donald Trump (béke, patrióta)	Manfred Weber (magyargyűlölő)
Neve kontextusában gyakran megjelenő szavak	Békepárti, család, patrióta, erős miniszterelnök	Háború, hazudik, bennfentes kereskedelem, brüsszeli

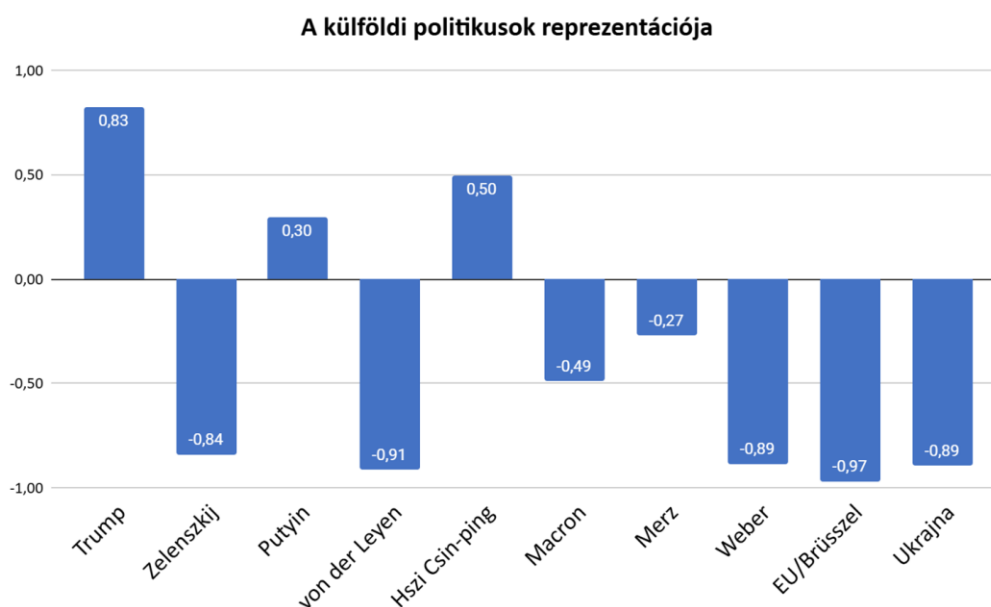
Itt sajátos jelenség figyelhető meg: bár Magyar Pétert jóval, nagyjából hétszázzal többször említették vagy jelenítették meg a híradókban, ez szinte kizárólag negatív kontextusban történt. Ezzel szemben a miniszterelnök neve szinte csak 100 százalékban pozitív kontextusban hangzott el. A két politikus mellé rendelt mellékszereplők is ezt a narratívát erősítették: Orbán Viktor mellett leggyakrabban Donald Trump neve tűnt fel a béke és a patriotizmus szimbólumaként, míg Magyar Pétert leginkább a „magyargyűlölőként” bemutatott Manfred Weberrel, vagy Volodimir Zelenszkijjel, az ukrán elnökkel kapcsolták össze. A szóhasználat szintjén is markáns különbség mutatkozik: míg a miniszterelnök nevével összefüggésben a „békepárti”, a „család”, a „patrióta” és az „erős miniszterelnök” kifejezések domináltak, addig Magyar Péter esetében a „háború”, a „hazugság”, a „bennfentes kereskedelem” és a „brüsszeli” szavak, kifejezések jelentek meg. Többször vádolták korrupcióval, hamisítással, lopással vagy zsarolással, nevezték kémnek, pózernek, pojacának vagy éppen poloskának. Végezetül a kommunikáció jellege is eltérő fénytörést kapott: Orbán Viktor megnyilvánulásait határozott cselekvésként (bejelentésként vagy kijelentésként) tálalták, Magyar Péter közléseit viszont reaktív folyamatként, pusztá válaszreakcióként ábrázolták, sokszor említették, ha tagadott valamit. Mindkét politikus közösségi oldalának nagy figyelmet szenteltek a híradóban, sokat szemlézték azokat, de a miniszterelnök Kossuth Rádióban zajlott péntek reggeli beszélgetéseit is rendszeresen idézték. Az alábbi kép az mutatja be,

hogy Magyar Péter neve környezetében (előtte és utána lévő 9 szó) milyen szavak szerepeltek nagy gyakorisággal:

A külföldi politikai szereplők közmédiás reprezentációja szervesen illeszkedik a korábban feltárt szerkesztési logikába: az érzelmi és értékelő környezet kialakítása hajszálpontosan követi a kormányzati külpolitika szövetségesi és ellenségképi rendszerét. A vizsgált külföldi politikusok megjelenéseit egy +1 és -1 közötti skálán összegezve látható, hogy a szereplők élesen elkülönülő csoportokba sorolhatók. A pozitív tartomány éllovasai a Fidesz által szövetségesként kezelt vezetők, közülük is kiemelkedik Donald Trump (+0,83), akiről a híradásokban szinte kizárólag elismerő kontextusban esik szó. Hasonlóan támogató környezetben jelenik meg Hszi Csin-ping (+0,50) (bár nála kérdéses, hogy mennyire reprezentatív ez az érték, hogy 10 alkalomnál kevesebbszer volt említve) és Vlagyimir Putyin (+0,30) is, ami hűen tükrözi a kormányzati narratíva aktuális stratégiai irányultságát. Ezzel ellentétben a nyugati intézményrendszer képviselői és a párt politikai ellenfelei mélyen a negatív zónába szorulnak. A legintenzívebb elutasítottság az EU/Brüsszel (-0,97) és Ursula von der Leyen (-0,91) esetében figyelhető meg, de hasonlóan ellenséges tónus jellemzi a német politikai élet szereplőit, például Manfred Webert (-0,89) is.

A háborús narratíva torzítását jelzi, hogy míg az orosz elnök megítélése a pozitív tartományban maradt, addig Volodimir Zelenszkij (-0,84) és Ukrajna egésze (-0,89) a skála legalsó negyedébe került. Az adatok összességében arra mutatnak rá, hogy az elvileg pártfüggetlen közmédia hírszerkesztési gyakorlatában a politikai hovatartozás és a kormányzati szövetségi rendszer sokkal meghatározóbb tényező, mint a tárgylagosság követelménye. A vizsgált külföldi politikusok reprezentációját az alábbi ábra foglalja össze:

MEGSZÓLALÓK ÉS HÍRFORRÁSOK

A híradókban megszólaltatott **1885 politikus és szakértő** összetétele markáns aránytalanságot mutat: a szereplők döntő többsége, **74,9 százaléka a Fideszhez köthető**, miközben **az ellenzéki oldalhoz sorolható nyilatkozók aránya mindössze 10,4 százalékot tesz ki**. A **pártfüggetlen szakértők** jelenléte szintén korlátozott, csupán **a megszólalások 14,7 százalékát fedik le**. Ezek az emberek ráadásul leginkább a nem politikai hírekben szólnak meg. Így a **pártokhoz nem kötődő nyilatkozók leginkább mérnökök, orvosok, politikafüggetlen szakterületek szakértői**. A leggyakrabban foglalkoztatott véleményvezérek közé tartoznak Sebestyén Géza (az MCC Gazdaságpolitikai Műhelyének vezetője), Deák Dániel (a XXI. Század Intézet vezető elemzője), Hortay Olivér (a Századvég Gazdasági folyamatok Kutatóintézetének alapító-vezetője, aki a Fidesz-KDNP pártlistáján is szimbolikus

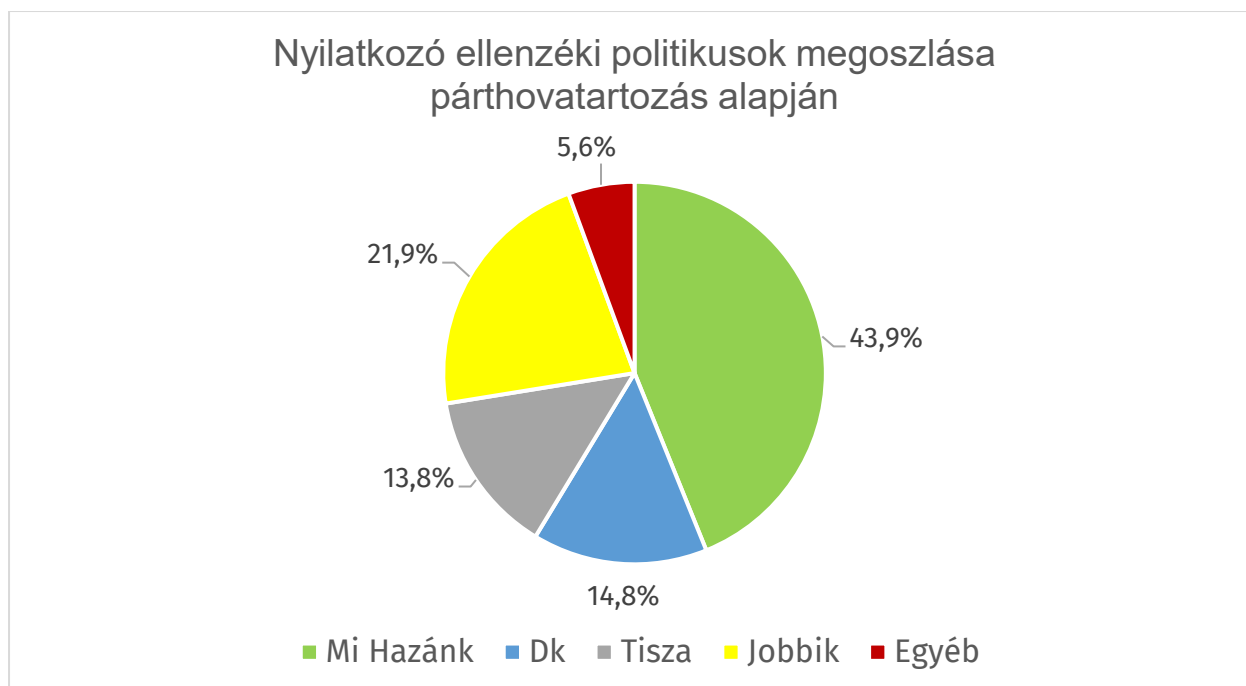
helyet kapott) és Pásztor Szabolcs (szintén a Századvég vezető kutatója). Az adatok alapján megfigyelhető, hogy **a közmédia nem csupán a politikusok szintjén, hanem a látszólag objektív szakértői bázis kiválasztásával is a kormányzati narratívát erősíti.** Ez a módszer a nézőben azt az érzetet keltheti, hogy a kormányzati álláspontot tudományos konszenzus támasztja alá, míg ez a kormányközeli szakértők favorizálása miatt nem feltétlenül igaz, mert a szakértői megszólalások ezáltal nem a plurális vitát szolgálják, hanem politikai üzenetek szakmai legitimációját biztosító eszközként funkcionálnak.

A politikusok közül nem meglepő módon Orbán Viktor miniszterelnököt szólíttatta meg leginkább a híradó (elsősorban a közrádiós interjúiból vett inserteken keresztül). **Gyakori szereplő volt még Szijjártó Péter külügyminiszter, Menczer Tamás államtitkár,** a Fidesz kommunikációs igazgatója, továbbá többször is megjelent Koncz Zsófia országgyűlési képviselő, Orbán Balázs, a miniszterelnök politikai igazgatója és Lantos János, a Mi Hazánk politikusa.

Az ellenzéki megszólalók körét vizsgálva szembeűnő, hogy a szereplések több mint 40 százaléka a Mi Hazánk Mozgalomhoz kötődött, amelyet a Jobbik követett 21,9 százalékkal. A Demokratikus Koalíció képviselői az esetek 14,8 százalékában, a Tisza Párt politikusai pedig 13,8 százalékában kaptak lehetőséget megszólalásra, míg a maradék 5,6 százalékon az egyéb formációk osztoztak. Az adatok ezen eloszlása alátámasztja azt a jelenséget, mely szerint a közmédia szisztematikusan igyekszik minimalizálni a Tisza Párt jelenlétét, vagy kedvezőtlen színben feltüntetni azt, miközben szinte indokolhatatlan módon felülreprezentál kisebb ellenzéki pártokat, ahogy ezt az alábbi diagram is mutatja:

A vizsgált időszakban a híradások hírforrás-felhasználási gyakorlatát jelentős aszimmetria jellemezte a hivatkozott sajtótermékek politikai orientációját tekintve. Az adatok alapján megállapítható, hogy a szerkesztői gyakorlatban a kormányközeli médiatermékek dominanciája érvényesül, messze megelőzve mind a külföldi, mind a hazai független forrásokat. **Az összesített hivatkozások száma a kormánypárti médiumok esetében a legmagasabb (1013 alkalom), ami több mint háromszorosa a független sajtótermékek megjelenésének (324 alkalom).** A híradókban **az MTI-re elenyészően kevésszer (54-szer) hivatkoztak, a külföldi források (452 alkalom) viszont jelentősebb súllyal szerepelnek a híradásokban, mint a hazai független lapok;** a szerkesztők közel másfélszer annyi alkalommal emeltek be nemzetközi forrásokat, mint hazai kritikus hangokat.

Az időbeli eloszlást tekintve a hivatkozások gyakorisága szeptemberben érte el a csúcspontját, amikor a kormánypárti termékekre történő utalások száma 134-re emelkedett. Ez a kiugró érték szoros összefüggésbe hozható az úgynevezett „Tisza-csomag” médiabeli elterjedésével. Ebben az időszakban megfigyelhető volt egy sajátos hivatkozási mechanizmus: a kormányközeli lapok elsősorban egymás tartalmait vették át és idézték be, ezzel mintegy zárt információs ökoszisztémát alkotva hitelesítették a közölt narratívákat.

Összességében a források kiválasztása tehát nem plurális elven alapul, hanem egyértelműen a kormányzati álláspontot tükröző médiumok felé lejt. A független sajtó marginális jelenléte (átlagosan havi 20-40 hivatkozás) azt jelzi, hogy a hírműsorok forráskritikai szempontból korlátozott tájékoztatást nyújtanak. Ezek a hivatkozások ráadásul az esetek nagyobb részében arra szolgáltak, hogy azokkal kormányzati narratívát támasszanak alá, vagy csak azért hivatkozták be a független médiumok kormánykritikus híreit, hogy azokat utána kormányközeliekre hivatkozva cáfolják.

A HÍRADÓ TÉMÁI

A híradások tartalmi elemzése során megfigyelhető, hogy a témák kijelölése és azok értelmezési keretei szoros összhangban állnak a kormányzati kommunikációs prioritásokkal. Ez a tendencia különösen a szakértői megszólalások arányában, valamint a vizsgált időszak kiugró eseményeiről való kommunikációban mutatkozik meg. A tematikus kiugrások jól elkülöníthető kommunikációs kampányok köré szerveződtek: szeptember-október folyamán például a „Tisza-csomag” és az ahhoz kapcsolódó adóemelési narratíva dominálta a híradásokat, amelynek célja a politikai rivális gazdasági programjának negatív keretezése volt.

A kutatás keretein belül vizsgáltuk a migráns/migráció, a háború, a béke, a szankció és a szuverenitás szavak, valamint Soros György nevének előfordulási gyakoriságát a köztévében és az RTL Híradó 48 véletlenszerűen kiválasztott adásában. Az adatokat összességében tekintve megállapítható, hogy a vizsgált kifejezések radikálisan kevesebbszer hangoztak el a nem államilag finanszírozott RTL-en. A legélesebb különbség a migráns/migráció szavaknál mutatkozik: míg az M1 híradásaiban a vizsgált időszakban összesen 2191 alkalommal hangoztak el ezek a kifejezések, addig az RTL Híradóban mindössze hatszor (ez ugyanannyi adást tekintve átlagosan ötvenszeres különbség). Szintén drasztikus a különbség a háború szó esetében, amely az M1-en adásonként átlagosan 11-szer (4 perc 20 másodpercenként), míg az RTL-en körülbelül 3,5-szer szerepelt. Hasonló minták rajzolódnak ki a béke, a szuverenitás és Soros György nevének említésekor is. A

legkisebb eltérés a szankció kifejezésnél tapasztalható, amely az M1-nél adásonként 1,55-ös, az RTL-nél pedig 0,9-es átlagot mutat.

Kifejezés az M1 híradóban	Migráns / migráció	Háború	Béke	Szankció	Szuverenitás	Soros
Összesen	2,191	3,827	2,076	517	504	250
Adásonkénti átlag	6,56	11,46	6,22	1,55	1,51	0,75
Kifejezés az RTL híradóban (48 adás alapján)	Migráns / migráció	Háború	Béke	Szankció	Szuverenitás	Soros
Összesen	6	170	79	43	43	7
Adásonkénti átlag	0,13	3,54	1,65	0,9	0,9	0,15

SAJTÓÁLLAPOTOK

A kutatás elsődleges célja a közmédia kiegyensúlyozottságának elemzése volt, amelyet a köztévé esti híradóinak vizsgálatával valósítottunk meg. A vizsgálat során központi kérdésként kezeltük a függetlenségi és pluralista követelmények érvényesülését, valamint azt, hogy mennyiben tekinthetők megalapozottnak a közmédiát érő kritikai észrevételek. Ezenkívül elengedhetetlen az intézményi háttér vizsgálata is, amely már a szabályozási környezet szintjén sajátos jegyeket mutat. A rendszer alapjául szolgáló Médiatörvényt a kormánypártok konszenzus nélkül, önállóan alkották meg és fogadták el, ami alapjaiban határozta meg a felügyeleti szervek szerkezetét. Ennek következtében a Médiatanács jelenlegi tagjait 2019-ben kizárólag a Fidesz-KDNP képviselői választották meg kilencéves időtartamra, biztosítva ezzel a hosszú távú, egyoldalú döntéshozatali mechanizmust. Ezt a képet tovább árnyalja az operatív vezetés személyi összetétele: az MTVA élén Papp Dániel vezérigazgató áll, akivel kapcsolatban fontos megjegyezni, hogy egy bírósági ítélet értelmében megalapozottan nevezhető hírhamisítónak. Miközben a vezetés és a felügyelet függetlenségével szemben komoly aggályok merülnek fel, az intézményrendszer anyagi forrásai rekordmértékben bővültek. A közmédia költségvetése a 2019-es 83 milliárd forintról 2025-re 166 milliárd forintra emelkedett, ami azt jelenti, hogy a finanszírozás mindössze hat év alatt pontosan a duplájára nőtt. A vizsgálat többek között azért is fontos, mert a hazai sajtóállapotok nemzetközi megítélése hűen tükrözi a kutatás által feltárt strukturális problémákat.

A Riporterek Határok Nélkül legfrissebb sajtószabadság-indexe szerint Magyarország a 68. helyre szorult, amivel stabilan a „problémás” kategóriában foglal helyet. Ez a pozíció különösen annak fényében figyelemre méltó, hogy a

közvetlen régiós versenytársak és a szomszédos államok szinte kivétel nélkül megelőzik az országot: Románia (55.), Észak-Macedónia (42.) és Szlovákia (38.) mellett még a háború sújtotta Ukrajna (62.) is kedvezőbb besorolást kapott. A térség legjobbjai, mint Lengyelország (31.), Ausztria (22.) vagy a tizedik helyen álló Csehország, pedig már egy egészen más minőségi kategóriát képviselnek a sajtó autonómiáját tekintve.

1 Norway	31 Poland	61 South Korea	91 Northern Cyprus	121 Togo	151 India
2 Estonia	32 Suriname	62 Ukraine	92 Benin	122 Nigeria	152 Bhutan
3 Netherlands	33 Slovenia	63 Brazil	93 Bolivia	123 Singapore	153 Tajikistan
4 Sweden	34 Armenia	64 Côte d'Ivoire	94 Ecuador	124 Mexico	154 Yemen
5 Finland	35 Moldova	65 Andorra	95 Tanzania	125 Burundi	155 Iraq
6 Denmark	36 Costa Rica	66 Japan	96 Serbia	126 Algeria	156 Sudan
7 Ireland	37 Montenegro	67 Malta	97 Brunei	127 Indonesia	157 Bahrain
8 Portugal	38 Slovakia	68 Hungary	98 Eswatini	128 Kuwait	158 Pakistan
9 Switzerland	39 East Timor	69 Chile	99 Kosovo	129 Tunisia	159 Türkiye
10 Czechia	40 Fiji	70 Bulgaria	100 Angola	130 Peru	160 Venezuela
11 Germany	41 Gabon	71 Congo	101 Mozambique	131 Cameroon	161 Cambodia
12 Liechtenstein	42 North Macedonia	72 Central African Rep.	102 Mongolia	132 Lebanon	162 Saudi Arabia
13 Luxembourg	43 Dominican Rep.	73 Guyana	103 Guinea	133 DR Congo	163 Palestine
14 Lithuania	44 Samoa	74 Senegal	104 Maldives	134 Oman	164 UAE
15 Latvia	45 Seychelles	75 Comoros	105 Burkina Faso	135 El Salvador	165 Cuba
16 New Zealand	46 Tonga	76 Malawi	106 Zimbabwe	136 Somalia	166 Belarus
17 Iceland	47 Belize	77 Cyprus	107 Lesotho	137 Libya	167 Azerbaijan
18 Belgium	48 OECS	78 Papua NG	108 Chad	138 Guatemala	168 Djibouti
19 Trinidad and Tobago	49 Italy	79 Qatar	109 South Sudan	139 Sri Lanka	169 Myanmar
20 United Kingdom	50 Mauritania	80 Albania	110 Guinea-Bissau	140 Hong Kong	170 Egypt
21 Canada	51 Mauritius	81 Botswana	111 Haiti	141 Kazakhstan	171 Russia
22 Austria	52 Ghana	82 Zambia	112 Israel	142 Honduras	172 Nicaragua
23 Spain	53 Panama	83 Niger	113 Madagascar	143 Uganda	173 Vietnam
24 Taiwan	54 Liberia	84 Paraguay	114 Georgia	144 Kyrgyzstan	174 Turkmenistan
25 France	55 Romania	85 Thailand	115 Colombia	145 Ethiopia	175 Afghanistan
26 Jamaica	56 Sierra Leone	86 Bosnia-Herzegovina	116 Philippines	146 Rwanda	176 Iran
27 South Africa	57 United States	87 Argentina	117 Kenya	147 Jordan	177 Syria
28 Namibia	58 Gambia	88 Malaysia	118 Equatorial Guinea	148 Uzbekistan	178 China
29 Australia	59 Uruguay	89 Greece	119 Mali	149 Bangladesh	179 North Korea
30 Cabo Verde	60 Croatia	90 Nepal	120 Morocco / W. Sahara	150 Laos	180 Eritrea

KÖZMÉDIA FINANSZÍROZÁSI MODELLEK EURÓPÁBAN

A különböző európai országok közmédia-finanszírozási rendszerei jelentősen eltérnek egymástól, egyrészt a bevételi mechanizmusok, másrészt az állami szerepvállalás mértéke tekintetében is. Az alábbiakban bemutatott országpéldák azt szemléltetik, hogy a közmédia működtetése egy spektrum mentén helyezhető el: az egyik végponton a szinte kizárólag központi költségvetésből finanszírozott rendszerek állnak, míg a másikon a háztartási hozzájárulásra épülő, formálisan nagyobb intézményi autonómiát biztosító modellek.

Magyarországon a közmédia finanszírozása túlnyomórészt közpénzből történik. A Médiaszolgáltatás-támogató és Vagyonkezelő Alap 2025-ös költségvetési főösszege 165 611,3 millió forint, ami a GDP megközelítőleg 0,19 százalékának felel meg

(Országgyűlés, 2024). A bevételi struktúrában ugyanakkor nem kizárólag közpénz jelenik meg: az MTVA zárszámadási dokumentumai szerint több milliárd forintos nagyságrendben találhatók kereskedelmi és egyéb működési bevételek is (MTVA, 2025). A magyar kormány a médiaszabadság és pluralizmus csökkentésével manipulálta a médiapiacot, amely egyenlőtlen tulajdonosi viszonyokat eredményezett (European Federation of Journalists, 2019). Az Európai Bizottság szerint a médiatulajdon átláthatósága továbbra is hiányos, és a médiapluralizmus terén fennállnak a politikai befolyás kockázatai, különösen a médiapiaci koncentráció és az állami beavatkozás összefüggésében (Európai Bizottság, 2025). Az állami hirdetések aránytalanul nagy része kormányközeli médiavállalatokhoz kerül, ami torzítja a versenyt, és erősíti a politikailag preferált médiaplatformokat (Mérték, 2020).

Lengyelországban a közmédia finanszírozása jogilag vegyes modellre épül, amelyben az előfizetési díj elvileg fontos szerepet játszik, a gyakorlatban azonban az alacsony befizetési arány miatt az állami kompenzáció vált meghatározóvá. A Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji hivatalos anyagai már a 2020-as évek elején is jelezték a díjbeszedés nehézségeit (KRRiT, 2021). A Telewizja Polska (TVP) finanszírozásában az állami támogatások súlya folyamatosan nőtt a PiS-kormány időszakában (2015–2023). A 2023-as kormányváltást követően az ellenzéki koalíció csökkentette a támogatások szintjét: míg 2023-ban a TVP önmagában 2,67 milliárd zloty állami forrást kapott, addig 2024-ben ez 1,851 milliárd zlotyra csökkent, 2025-ben pedig mintegy 1,595 milliárd zloty körül alakult (Polskie Media, 2025).

Csehország a visegrádi országok között kivételt jelent, mivel itt a közmédia finanszírozásának gerincét a háztartási jellegű licencdíj adja. A Česká televize 2025-ös költségvetési terve szerint a bevételek mintegy 85-90 százaléka előfizetési díjból származik; az összbevétel 7,49 milliárd cseh korona, ebből 6,37 milliárd közvetlenül a díjfizetésekből (Česká televize, 2025). A díjrendszert 2025-ben emelték meg először 2010 óta, kiterjesztették az internetképes eszközökre és inflációkövetővé tették. A reklám- és egyéb saját bevételek szerepe a költségvetésben marginális. Ugyanakkor a kormánykoalíció (ANO, SPD és Motoristé) a közmédiumok előfizetési

díjait 2027-re el kívánja törölni, és a finanszírozást közvetlenül az állami költségvetésből biztosítaná (Brno Daily, 2026).

Szlovákiában 2023-ban az addigi licencdíj-alapú finanszírozási rendszer megszűnt, és azt közvetlen, GDP-arányos állami finanszírozás váltotta fel (STVR/ENRSI, 2023). A 2025-ös költségvetési évben ez a hozzájárulás a GDP 0,12 százalékát tette ki, ami körülbelül 147,4 millió eurónak felel meg, miközben a saját – döntően reklám- és egyéb működési – bevételek nagyságrendje mintegy 10 millió euró volt (STVR/ENRSI, 2025). A szlovák közmédia finanszírozása így mára szinte teljes egészében a költségvetési forrásoktól függ.

Magyarország és Szlovákia esetében a közmédia ma döntően közvetlen költségvetési finanszírozásra épül, Lengyelországban pedig bár formálisan fennmaradt az előfizetési díj, a gyakorlatban az állami támogatás vált meghatározóvá. Csehország jelenleg a régión belül az egyetlen ország, ahol a közmédia finanszírozásának elsődleges forrása továbbra is a háztartási licencdíj, noha a visegrádi országok mindegyikében működött korábban ilyen típusú rendszer.

Romániában az előfizetési díjat már 2017-ben eltörölték, és azt közvetlen állami finanszírozás váltotta fel (Portal Legislativ, 2016). A közmédia 2025-ben mintegy 428,3 millió lej, azaz körülbelül 84,6 millió euró állami támogatásban részesült, ami a teljes költségvetés mintegy 95 százalékát tette ki (RomaniaTV, 2025). A román modell így erősen költségvetésfüggő, a saját bevételek szerepe kiegészítő jellegű.

Ausztriában a közmédia finanszírozása a kötelező, eszközöktől független háztartási hozzájárulásra épül. Az ORF-Beitrag (havidíj) 2024-ben 732 millió euró bevételt biztosított, ami a teljes finanszírozás körülbelül 65 százalékát adta. A fennmaradó rész reklám- és egyéb működési bevételekből származott. Az ORF teljes bevétele 2024-ben 1,13 milliárd euró volt (ORF, 2025). Az osztrák rendszerben tehát a kereskedelmi bevételek nem elhanyagolhatóak, ami nagyobb pénzügyi diverzifikációt eredményez, ugyanakkor növeli a piaci kitettséget is.

Németországban a közmédia finanszírozásának alapja az osztrákkal megegyező kötelező, eszközfüggetlen háztartási hozzájárulás (Rundfunkbeitrag). A hozzájárulásból származó bevétel 2024-ben 8,74 milliárd eurót tett ki, ami a teljes finanszírozás körülbelül 85 százalékát adta (Beitragsservice, 2024). A reklám- és egyéb bevételek léteznek, de a német médiaszabályozás idő- és mennyiségi korlátokat állít a közszolgálati csatornák reklámtevékenysége elé, így a kereskedelmi bevételek szerepe a finanszírozási struktúrában tudatosan korlátozott (Medienstaatsvertrag, 2023; ZDF, 2024).

Franciaországban a hagyományos licencdíj eltörlését követően a közmédia közvetlen állami finanszírozásra tért át. A közmédiaszolgáltatók 2025-ben 3,949 milliárd euró állami támogatásban részesültek, ami a teljes finanszírozás mintegy 75–80 százalékát jelenti (ARCOM, 2025). Napirenden vannak reformtervek, melyek a közmédiaszolgáltatók irányítási struktúráját érintik (például egy holding létrehozása), és amelyek parlamenti viták középpontjában állnak (Vie publique, 2025).

Összehasonlító kutatások szerint a közmédia finanszírozási modellje szorosan összefügg az intézményi autonómia és a politikai befolyás kérdésével. Az Európai Műsorszolgáltatók Szövetségének elemzései rámutatnak, hogy azokban az országokban, ahol a közmédia elsődlegesen közvetlen költségvetési támogatásból működik, a finanszírozás stabilitása erősebben függ a mindenkor politikai döntéshozataltól, ami növelheti a politikai kitétséget (EBU, 2023). Ezzel szemben a háztartási hozzájárulásra vagy licencdíjra épülő modellek nagyobb pénzügyi függetlenséget jelentenek a végrehajtó hatalomtól, ami a formális intézményi függetlenség egyik garanciája lehet (Reuters Institute for the Study of Journalism, 2022). Ugyanakkor a díjrendszer sérülékeny: több európai példa mutatja, hogy a díj mértéke vagy létezése parlamenti döntéssel módosítható vagy megszüntethető (Public Media Alliance, 2026). A Council of Europe szakpolitikai ajánlásai szerint a finanszírozás kiszámíthatósága és többéves garanciái kulcsfontosságúak a szerkesztői autonómia biztosításához, függetlenül attól, hogy a bevétel költségvetési vagy díjalapú forrásból származik (Council of Europe, 2018). A kereskedelmi bevételek egyik modellben sem válnak domináns finanszírozási

pillérré, ugyanakkor egyes országokban – például Ausztriában – fontos kiegészítő szerepet töltenek be a finanszírozási mixben (EBU, 2023).

KONKLÚZIÓ

A Republikon Intézet vizsgálata szerint a közmédia M1 csatornájának esti híradója 2025-ben egyértelműen nem felelt meg sem a hazai médiatörvények, sem az európai normák által megfogalmazott közszolgálati követelményeknek. A híradó tartalma és szerkezete nem tükrözi a politikai sokszínűséget, nem biztosít egyenlő lehetőséget a politikai szereplők számára, és nem kínál elfogulatlan, tényalapú tájékoztatást a nézőknek. Emellett a közmédia nem csupán elfogult, hanem alapvetően a társadalmi integráció helyett a társadalmi polarizáció eszközévé vált. Komoly aggályokat vethet fel az is, hogy vajon mi marad a közszolgálati kötelességből, ha az intézményi autonómia (szakmailag és pénzügyileg egyaránt) teljesen felszívódik a kormányzati akaratokban. Az M1 csatorna híradójáról tehát elmondható, hogy a hírek tartalma nem a valóságot tükrözi, hanem egy előre gyártott politikai narratívát hitelesít.

A híradóban visszatérő mintázat, hogy a kormány szereplői pozitív fényben jelennek meg, míg az ellenzékiek (különösen a Tisza Párt politikusai) gyakran lejárató kontextusban. A kritikus vagy alternatív nézőpontok alig-alig kapnak megjelenést, és ha mégis, akkor is a kormány szempontjainak ellenpontjaként, de nem önálló álláspontként. A legnagyobb arányban a közpénzből fenntartott média tehát rendszeresen dehumanizálja és karaktergyilkolja a politikai szereplőket ahelyett, hogy teret adna a vitának.

A közszolgálati média finanszírozását tekintve felmerülhet a kérdés: vajon igazolható-e a támogatás ekkora mértéke, ha az nem a közszolgálat minőségi javulását, hanem a politikai befolyás mélyülését szolgálja. Emellett érdekes lehet, hogy hogyan alakul Magyarország nemzetközi közösségben való megítélése az alapján, hogy a sajtószabadság helyzete problémás a mértékadó indexek által, európai szinten pedig az egyik sereghajtó ország az ezt vizsgáló listán.

Az elemzés során tapasztalt és a jelenlegi sajtóállapotok pedig egyértelművé teszik, hogy a közmédia jelenlegi működése strukturális reformokra szorul. A közmédia működésének felülvizsgálata az egyik legfontosabb lépés lenne a demokratikus közbeszéd helyreállítása felé, az intézményi átalakításhoz és az elszámoltathatósághoz pedig a társadalmi felügyelet az, ami szükségszerű lenne.